

tyldigere, end de ere. Men det er, ligesom om den høje Regering er bange for at give os Oplysninger om, af hvilke Kilder det er Staten eller sine Indtægter, idet nemlig de Oplysninger, som ledsage denne store Indtægt af 30 Millioner Kr., kun omfatter 20 Vinter i Anmærkningerne. Det kunde have sin store Interesse at vide, hvilke Samfundsklasser det er, der særlig bidrage til at betale dette betydelige Beløb ind i Statskassen, og det kunde have sin store Interesse at se, hvilke Procentdele af disse Samfundsklassers Indtægter der medgaaer til at tilvejebringe dette store Beløb. Men derom tie de oplysende Anmærkninger, der ledsage Forslaget, og jeg tror, det er af gode Grunde, at der ikke tales for meget derom. For Tiden er jo Toldspørgsmaalet henvist til en Kommission. Jeg vil ønske, at vi snart maa høre fra denne Kommission, fordi jeg mener, at er der noget Punkt, hvor vi trænge til, at Lovgivningen skal ændres og reformeres, er det ved vore Toldskatter. Det forekommer mig, at heri giver Klassestaten sig et af de grimme Udtryk, idet de velstillede i Samfundet vælte Byrderne fra sig over paa de Stuldre, som have mindst Gyde til at bære dem.

Jeg skal derefter gaa over til at omtale Finanslovens andet Kapitel, der jo handler om Udgiftssiden. Ogsaa her faar man et stærkt Indtryk af, at vi leve i en Klassestat. Hvor der nemlig er Tale om at uddele Statskassens Midler, vil man finde, at de begunstigede Samfundsklasser, Overklasserne, tildeles der i rigeligt Maal, medens det, der tildeles Underklasserne, er i smaa, høist bestedne Portioner. Den første Udgift her vedrører jo den uansvarlige Konge, hvis Arbejde paa Finansloven vurderes til 1 Million Kroner. Fra ham og nedefter er der mangfoldige Trin, indtil vi f. Eks. naa ned til den fattige Fisser, som er ansat ved Statens Redningsstationer, og hvis brydsomme, ofte livsfarlige Arbejde kun vurderes til en fast aarlig Løn af 48 Kr. Mellem disse to Iderpunkter, hvoraf det ene er 2000 Gange større end det andet, er det, at vor hele Embedsstand er grupperet, og det synes at være Reglen ved Fastsættelsen af den Løn, Finansloven tildeler den, at det tungeste og groveste Arbejde, det, som er forbundet med den længste Arbejdstid og ofte

med den største Fare, lønnes mindst, medens der tildeles det letteste Arbejde den største Løn. Af alle de Paragraffer, der findes paa Udgiftssiden, er der ingen, som i den Grad er præget af Kapitalismens Mand som § 15, der omhandler Forrentning af Statsgælden. Denne Paragraf burde have været trykt med gyldne Bogstaver, thi den er helt igennem helliget Kapitalismen. Den andrager et Beløb af 6,858,350 Kr. Dette Tal er jo saa stort, at de fleste Mennesker have Vanskelighed ved at forstaa, hvad egentlig dette Tal paa henimod 7 Millioner Kroner betyder. Men hvis man vil omsætte dette Tal i dagligdags Værdier, svarer det til den Indtægt, som 17,000 Landarbejderfamilier have at leve af. Kapitalen har Ret til at glæde sig over, at Statsgælden vokser, for derved opnaar Kapitalismen to gode Ting. Paa den ene Side opnaar den derved, at den faar anbragt sine Kapitaler mod prima Sikkerhed og gode solide Rentter, og for det andet, og det er maaste endnu mere, opnaar den derved, at de Udgifter, hvortil Statslaanene blive anvendte, ikke afholdes af Statterne. Det, at Kapitalismen kan anbringe sine Kapitaler i Statslaanene, betyder for den ikke en forøget Udgift, men en forøget Indtægt, og den faar derved Lejlighed til at vælte Byrderne fra sig over paa andre. Jeg er en principiel Modstander af Statslaan, og jeg vil haabe, at deres Tid maa være forbi, og at vi mere og mere ville bestræbe os for at de løbende Indtægter at afholde de Udgifter, som man afholder. Jeg tror, at man ved en klog og fornuftig Finansbestyrelse vil kunne opnaa det. Jeg er en Modstander af Statslaan, blandt andet af den Grund, at hver Gang vi faa et nyt Statslaan, skydes en retfærdig Skattelovgivning længere og længere ud i Fremtiden.

Til den højstærede Minister for de offentlige Arbejder vil jeg tillade mig at rette et Spørgsmaal. Det angaar en Post paa § 27, vedrørende Forøgelse og Forbedring af Statsbanernes rullende Materiel. Denne Post blev allerede omtalt ved Forhandlingen her i Salen i Gaar. Den højstærede Minister forlanger hertil et Beløb af 2,102,000 Kr. Vi ere vistnok alle enige om, at denne Udgift er paatrængende nødvendig, og vi ere vistnok alle enige om, at en Gentagelse af det, som skete sidste Foraar, at Statsbanerne paa